

[Korsgaard.]

alene om materielle Ting, men ogsaa om kulturelle Ting. Men er da virkelig Samfundet efterhaanden blevet saa materialiseret, at man gør noget andet, naar det drejer sig om materielle Ting, end naar det drejer sig om kulturelle? Det er for saa vidt et beklageligt Tidens Tegn, at saaledes synes det at være, idet altsaa Socialdemokratiet med dets højfærede Minister i Spidsen gør sig til Talsmand for, at hvis Kulturen ikke kan købes for 750 000 Kr., saa blæse være med Kulturen, saa kan den gaa over i private Hænder og passe sig selv, som den nu kan bedst. Det er i Virkeligheden et meget beklageligt Standpunkt, man her har indtaget, men derved er der jo tilsyneladende intet at gøre.

Men naar man saa spørger: hvad betyder nu denne Lov? saa vil jeg have Lov til at sige, at efter min bedste Overbevisning betyder den i Virkeligheden slet ikke det, den giver sig ud for. Man bygger noget kunstigt op, idet man sætter i Mill. Kr. hen og siger til den paagældende Direktør: af dette Beløb kan du tage en vis Del Aar for Aar, og naar du har brugt saa og saa meget, saa maa du gaa din Vej. Man siger ogsaa i Loven, at „Dobbeltscenen“, som man kalder den — jeg ved ikke, om det er et Interessentskab eller et Aktieselskab, eller hvad man nærmest skal henregne det til, men man siger, at denne Institution „Dobbeltscenen“ er et selvstændigt Retssubjekt. Hvad vil det sige? Er der i denne Sal et eneste Menneske, der tror paa, at hvis en Sæson skulde slaa fuldkommen fejl, saa det Beløb, man ved Sæsonens Begyndelse havde til Raadighed af denne saakaldte Dobbeltscenes Kapital, var gaaet med og en hel Del mere, saa kunde Staten undslaa sig for at betale det Underskud, der var paaløbet i Aarets Løb? Jeg tror det aldeles ikke.

Alt i alt synes jeg altsaa, at det, man gør igennem dette Lovforslag, er at foregøgle noget, som ikke er, og derfor kan jeg ikke finde, det er noget særlig ønskeligt at vedtage et saadant Forslag. Det eneste, man vel i Virkeligheden kan lægge ind i Loven, og det kan man jo lægge forskellig Vægt paa, er, at den siger, at hvis det ikke gaar, saa sker der dette eller hint. Det vil altsaa sige, Loven har i Virkeligheden kun den ene Betydning, at den er en Trusel

mod den Direktør, der overtager Ledelsen, idet man siger til ham, at hvis det ikke gaar, saa maa han i hvert Fald gaa sin Vej, og saa maa der komme en anden. Nu er jeg ikke af dem, der tror, at man kommer saa forfærdelig langt med Trusler. Ja, hvis der kom en Direktør med 1 Mill. Kr. af sine egne Penge, eller som i hvert Fald selv havde Penge i Ryggen, og sagde: denne Million vover jeg som Indsats, saa var der en vis Realitet i Garantien, men noget i den Retning er der jo ikke Tale om, og jeg er for saa vidt ingenlunde utilfreds med, at der ikke er det.

Men hvad naar man da ved Loven? Ja, jeg synes i Virkeligheden ikke, man naar noget som helst andet, end hvad man akkurat lige saa godt kunde have naaet ved indtil videre at indskrænke sig til at faa den Direktion, som man mente var egnet til at lede Teatrets Drift saaledes, at det kun behøvede dette Tilskud paa 750 000 om Aaret. Jeg synes personlig, det vilde være mere tiltalende, om man havde indskrænket sig hertil, og jeg tror ogsaa at turde sige, at den højfærede Undervisningsministers ærede Forgænger Hr. Byskov, da han i sin Tid var med til at gennemføre „Dobbeltscenen“, kun var indstillet paa i hvert Fald indtil videre at faa fastere Former i Direktionsforholdene. Det havde været meget mere tiltalende, om man havde begyndt hermed i Stedet for at opstille dette Korthus, som vil blive blæst over Ende lige med det samme, hvis der kommer den mindste Modvind. Jeg synes, man i al Lovgivning bør tilstræbe den størst mulige Ærlighed, men i denne Lovgivning her synes jeg ikke, der er den Ærlighed, som man kunde ønske, og det af den simple Grund, at ingen i Virkeligheden ved det fjerneste om, hvad selv den dygtigste Direktør kan udrette, og herved tænker jeg baade paa økonomisk Dygtighed og Dygtighed i Henseende til at varetage de kulturelle Opgaver, Teatret har. Der er ingen, der i dette Øjeblik med Sikkerhed kan sige det fjerneste om, hvilke Muligheder en saadan Mand har. Naar man i sin Tid fik „Dobbeltscenen“ og denne i det hele taget kunde vinde den fornødne Tilslutning her i Tinget, var Grunden hertil efter min bedste Overbevisning den, at det var et Forsøg, idet jo hele Projektet med Radiofonbygningen